

SZÉPVÖLGYI NÓRA 2008-ban végzett a Kodolányi János Főiskolán, művelődésszervező-kommunikáció szakon. A Kulturális Közfoglalkoztatási Programhoz 2015. márciusban csatlakozott. Jelenleg közösségi koordinátor a Nemzeti Művelődési Intézet Komárom-Esztergom Megyei Irodájában.

FALUSINÉ BUKOWSKA MARZENA kulturális közfoglalkoztatott a Nemzeti Művelődési Intézet III. Kulturális Közfoglalkoztatási Programjában.

Tatabánya múltját kutatva, lengyel szívvvel

Falusiné Bukowska Marzenával a tatabányai Levéltárban találkozunk, éppen a Levéltár egy csendes sarkában ülve fordítja lengyelre az igazgató egyik legújabb kutatását. Mi ketten már régóta ismerjük egymást, korábban együtt dolgoztunk a Nemzeti Művelődési Intézet Komárom-Esztergom megyei irodájában, most pedig én koordinálom a munkáját.

Szépvölgyi Nóra: *Mit lehet tudni rólad, a családi és szakmai háttéréről? Milyen embernek ismernek mások?*

Falusiné Bukowska Marzena: 1959-ben születtem Lengyelországban. A 80-as évek elején kerültem Magyarországra. Két lányom van. Az idősebb német nemzetiségi tanító, és ő a Tatabányai Német Nemzetiségi Önkormányzat helyettese is. Van egy unokám, akivel szabadidőm nagy részét töltöm. Úgy gondolom, hogy példás, szerető családban élünk, szerencsésnek érzem magam miatta. Mikor Magyarországra kerültem, idegenforgalommal kezdtem el foglalkozni. Utazásszervezőként dolgoztam, lengyel gyerekeket utaztattam Magyarországra. Akik ismernek, mind jó kedélyű, kiegyensúlyozott, segítőkész, családserető embernek tartanak.

Sz. N.: *Mikor és hogyan kapcsolódtál be a Kulturális Közfoglalkoztatási Programba?*

F-né B. M.: Tavaly áprilisban, miután elvesztettem korábbi munkahelyemet, regisztráltam a helyi munkügyi kirendeltségen. Augusztusban

telefonáltak, hogy nincs-e kedvem a Nemzeti Művelődési Intézet Komárom-Esztergom Megyei Irodájában dolgozni. Miután megtudtam mi lenne a feladatom, azonnal igent mondtam a munkára. A második körben kapcsolódtam be a Kulturális Közfoglalkoztatási Programba, mint pénzügyi asszisztens. A megyei iroda minden munkatársa nagy szeretettel fogadott. Nem érzékeltették velem azt, hogy én vagyok a legidősebb az irodában. Inkább nagyon fiatalosnak és jó kedélyűnek tartottak. Személyes problémáim miatt a harmadik programban kérésre átkerültem a tatabányai Levéltárba. Úgy gondolom, a legjobb döntés volt, amit hozhattam. A vezetőség és a kollégák pozitívan fogadtak, a csapat teljes értékű tagja lettem a négy fiatal és lelkes kolléga mellett. Teljesen más munkakörbe kerültem. Lengyel származásom miatt kutatómunkát végzek, lengyelről magyarra fordítok. Nagyon hasznosnak érzem magam az új munkámban, és szeretem, amit csinállok. Ez áll hozzám a legközelebb. Első munkám egy kis könyv fordítása volt, az 1938-as lengyel-magyar közös határ témában.

Sz. N.: *Szavaidból azt veszem ki, hogy örömmel foglalkozol a feladataiddal, nem teher a munka.*

F-né B. M.: Az, hogy a Levéltárba kerültem, valóban egy nagy fordulat volt. A hely, a feladat pedig folyamatosan motivál.

Számomra megtiszteltetés egy levéltár igazgatójának a kutatását fordítani. Úgy gondolom, hogy egy ilyen

lehetőség nem mindenkinek adatik meg. 56 évesen felemelő érzés számomra, hogy ilyen hasznos munkát végezhetek.

Sz. N.: *Emberileg bejártál-e valamilyen utat az elmúlt hónapok alatt?*

F-né B. M.: Lecsendesedtem, a Levéltár környezete és klímája pozitívan hatott rám. Lenyugodtam, megtaláltam a helyem. A családom és a barátaim is észrevették, hogy sokkal kiegyensúlyozottabb vagyok, mint azelőtt.

Sz. N.: *Mik a terveid a jövőre nézve?*

F-né B. M.: Négy év múlva nyugdíjba megyek. A vágyam az, hogy ezt az időt itt tölthessem el a Levéltárban, hasonló munkát végezve, mint amit most is csinállok. Emellett egy lengyel kulturális központ létrehozásában is szívesen részt vennék, bár egyelőre úgy érzem, nincs meg hozzá a megfelelő szakmai háttér a városban.